

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 265.139 van 10 december 2025
in de zaak A. 243.415/VII-42.697**

In zake : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Catherine Van Cutsem
kantoor houdend te 1060 Brussel
Berckmansstraat 89
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 november 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 313.620 van 27 september 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.142 van 23 december 2024.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 november 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Megan Misseghers, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Itza Swerts, die *loco* advocaat Catherine Van Cutsem verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het arrest blijkt dat verweerder, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indient.

Op 13 mei 2024 neemt de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verweerder dient tegen deze beslissing op 10 juni 2024 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 313.620 van 27 september 2024 kent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus toe aan verweerder. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunten van de partijen

4. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 39/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij voert aan dat voornoemde bepalingen geschonden zijn doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat de vluchtelingenstatus kan worden toegekend aan verweerder omwille van zijn voorgehouden seksuele geaardheid, terwijl deze seksuele geaardheid een totaal nieuw asielmotief betreft dat nog niet eerder door de verzoekende partij kon worden onderzocht en beoordeeld.

De verzoekende partij merkt op dat er geen redelijke betwisting kan bestaan over het gegeven dat de ingeroepen homoseksuele geaardheid een geheel nieuwe vervolgingsgrond betreft, daar dit motief pas voor het eerst in de aanvullende nota van 27 augustus 2024 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgeworpen. De verzoekende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is overgegaan tot het onderzoek en het beoordelen van dit element zonder dat zij daar zelf de mogelijkheid toe heeft

gekregen. Zij verwijst dienaangaande naar het arrest van 4 oktober 2018 van het Hof van Justitie in de zaak C-652/16, waaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel deze nieuwe grond moet onderzoeken, tenzij blijkt dat het nieuwe asielmotief in een te late fase van de procedure werd ingeroepen of indien de verzoeker om internationale bescherming deze niet op voldoende concrete wijze heeft ingediend om naar behoren te worden onderzocht. De verzoekende partij benadrukt dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel ook verduidelijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dat geval aan de verzoekende partij als beslissingsautoriteit had moeten vragen om een bijkomend onderzoek te verrichten naar dit nieuwe asielmotief. Zij verwijst daartoe tevens naar artikel 39/76, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo hij geconfronteerd wordt met een nieuw element, op grond waarvan een bestreden beslissing zal moeten worden vernietigd “omdat hij niet kan komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen”, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te bevelen om een (bijkomend) onderzoek te doen van de door hem aangewezen nieuwe elementen. Dit niet doen, gaat volgens de verzoekende partij immers in tegen de essentiële rol die haar als beslissingsautoriteit werd toebedeeld in de bij richtlijn 2013/32 ingevoerde gemeenschappelijke procedures, nu de verzoeker om internationale bescherming in dat geval het voorwerp van zijn verzoek zou kunnen wijzigen door in de loop van de beroepsprocedure een grond voor internationale bescherming aan te voeren die nog niet aan de beslissingsautoriteit werd meegedeeld of zelfs bewust werd verzwegen. Hoewel aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het recht wordt verleend om een *ex nunc* onderzoek te voeren, kan dit volgens de verzoekende partij de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om samen te werken met de beslissingsautoriteit niet afzwakken. Deze essentiële fase kan dus niet zomaar worden omzeild. De verzoekende partij stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat het gerechtvaardigd was voor verweerder om zijn seksuele oriëntering niet eerder in de procedure mee te delen, dat verweerder ter terechtzitting werd ondervraagd en

dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vervolgens onmiddellijk is overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, ondanks de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het ontberen van de nodige onderzoeksbevoegdheid. De verzoekende partij is dan ook van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak *in casu* naar haar had moeten terug verwijzen.

5. In de memorie van antwoord merkt verweerder vooreerst op dat de seksuele oriëntatie noch als feitelijk element, noch als asielmotief een geheel nieuw element betrof. Zoals terecht opgemerkt in het bestreden arrest, heeft verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud, toen hij nog minderjarig was, spontaan verteld over een “probleem” waardoor andere jongens van het opvangcentrum zeiden dat hij homo was en over het feit dat dit verboden is in zijn religie en zijn regio van herkomst. Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat “zoiets” niet toegelaten wordt door zijn religie, zeker in de samenleving in zijn land van herkomst en dat de jongens in het opvangcentrum hem ‘homo’ noemen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd hij gevraagd of hij in België veel Afghaanse vrienden had, waarop hij antwoordde dat hij er “eentje” heeft, met de naam [S.] en dat ze samen “spelletjes” spelen “met elkaar” en “wat hun hart wenst”. Tot slot wordt ook in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangehaald dat verweerder in het opvangcentrum het slachtoffer werd van pesterijen omdat ze hem aanzien als “homo” en hij bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging loopt in geval van terugkeer. Bijgevolg kan niet voorgehouden worden dat de, initieel als toegeschreven beschouwde, maar naderhand geïdentificeerde, benoemde en aanvaarde seksuele geaardheid van verweerder een “geheel nieuw” asielmotief of vervolgingsgrond betrof dat nog niet eerder door de verzoekende partij kon worden onderzocht en beoordeeld. Integendeel heeft de verzoekende partij geheel nagelaten dit element in eerste aanleg verder te onderzoeken als feitelijk element én als mogelijke vervolgingsgrond in het kader van haar onderzoeksbevoegdheid naar aanleiding van de verklaringen van verweerder hieromtrent, in het licht bovendien van de landeninformatie over de behandeling en vervolgingsvrees van

personen aan wie een homoseksuele geaardheid toegeschreven kan worden. In zoverre verweerder in zijn aanvullende nota zelf stelde dat “[d]it aspect tot nu toe niet naar voren [is] gebracht of besproken tijdens zijn procedure” doet dit hier geen afbreuk aan in de mate dat dit louter betrekking heeft op de zelfidentificatie van de seksuele oriëntatie door verweerder als proces waarbij hij zijn seksuele oriëntatie als jongadolescent benoemd, erkend en aanvaard heeft in een socioculturele context die niet evident is en dat er bovendien reeds elementen aanwezig waren op basis waarvan dit als vervolgingsgrond in toepassing van artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet aanleiding had kunnen geven tot een beoordeling ervan door de verzoekende partij. Tot slot moet nog benadrukt worden dat verweerder zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als op het moment dat de beslissing door de verzoekende partij genomen werd, minderjarig was en dat hij nog niet ondubbelzinnig en vrij durfde en kon spreken over zijn geaardheid, noch over zijn relatie met [S.], wat bovendien bijkomend beïnvloed werd door socioculturele en religieuze verschillen, het taboe dat binnen de Afghaanse gemeenschap op dit onderwerp rust en de onderdrukking van deze uitingen door de manier waarop hij hier in het opvangcentrum voor aangepakt werd.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 oktober 2018 in de zaak C- 652/16, merkt verweerder vervolgens op dat de conclusies die zij daaruit trekt niet doorgetrokken kunnen worden tot het onderhavig geval. Nergens uit dit arrest kan afgeleid worden dat het Hof de verplichting oplegt aan de rechter in vreemdelingenzaken om in elk geval waarin hij nieuwe elementen voorgeschoteld krijgt in de beroepsprocedure, een bijkomend onderzoek te gelasten aan de beslissingsautoriteit. Integendeel bevestigt dit arrest louter dat de rechter in de beroepsprocedure tegen een weigeringsbeslissing rekening moet houden met nieuwe gronden voor internationale bescherming of feitelijke gegevens en deze dus in overweging dient te nemen, indien 1) deze voor het eerst tijdens de beroepsprocedure worden aangevoerd en 2) deze betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich reeds vóór de vaststelling van de weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming zouden hebben

voorgedaan. De vaststelling van de *identificatie* van de seksuele oriëntatie van verweerder is een feitenkwestie die dan wel voor het eerst tijdens de beroepsprocedure werd aangevoerd, maar die geen geheel nieuwe vervolgingsgrond betreft en die hoe dan ook geen betrekking heeft op gebeurtenissen of bedreigingen die zich reeds vóór de vaststelling van de weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming zouden hebben voorgedaan. Gezien de wezenlijke verschillen in de feitelijke omstandigheden tussen de betrokken situaties, kan niet zonder meer een identieke conclusie worden getrokken. *In casu* is het namelijk zo dat verweerder behalve dat hij zich er ongemakkelijk bij voelde, niet helemaal “bewust” was van zijn homoseksualiteit en dat de vergelijking met “gebeurtenissen of bedreigingen die zich reeds voor de vaststelling van de weigeringsbeslissing hebben voorgedaan” niet helemaal correct is, rekening houdend met het feit dat verweerder nog minderjarig, en dus een kind was, op het moment dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. Verweerder was dus minder in staat om zijn vrees te uiten, zeker in verband met zijn seksuele oriëntatie, waarbij ook rekening gehouden moet worden met het feit dat vragen over seksuele oriëntatie soms erg ingewikkeld zijn om te bespreken (zelfs voor een volwassene), vooral als hij of zij is opgegroeid in een homofobe omgeving (zoals het geval is in Afghanistan en, zoals ook duidelijk uit zijn verklaringen bleek, ook in het opvangcentrum in België). Het was dus in elk geval niet verweerders bedoeling om zijn medewerkingsplicht niet na te komen en bepaalde elementen opzettelijk pas voor het eerst in de beroepsprocedure aan te voeren om “de essentiële fase bij de beslissingsautoriteit te omzeilen”. Ten overvloede moet nog opgemerkt worden dat verweerder zijn verklaringen over de ontdekking, benoeming en aanvaarding van zijn homoseksuele geaardheid in de beroepsprocedure per aanvullende nota neergelegd heeft drie dagen voor de terechtzitting, dat de verzoekende partij geacht kan worden daarvan op de hoogte geweest te zijn en zij bovendien dus in de mogelijkheid was hier minstens mondeling op te reageren en hierover standpunt in te nemen op de terechtzitting, maar ervoor gekozen heeft afwezig te zijn en zich niet te laten vertegenwoordigen. In de mate dat dit element dus vóór de terechtzitting en dus vóórdat de zaak in beraad werd genomen door de rechter in vreemdelingenzaken aan de verzoekende

partij ter kennis werd gebracht, werd de verzoekende partij minstens impliciet verzocht standpunt in te nemen (of zelfs te ‘onderzoeken’) over de inhoud van de aanvullende nota.

Ten derde merkt verweerder op dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet geenszins vervuld zijn. De rechter in vreemdelingenzaken heeft in het bestreden arrest namelijk niet geoordeeld dat er essentiële elementen ontbreken die aanvullende onderzoeksmaatregelen behoeften. Integendeel, hij was van oordeel dat hij over voldoende essentiële elementen beschikte om, zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen, tot de hervorming van de beslissing van de verzoekende partij te besluiten en dus dat verder onderzoek niet noodzakelijk was. Bijgevolg is artikel 39/76, derde lid, van de vreemdelingenwet niet van toepassing. Hieruit kan geenszins de verplichting afgeleid worden om zonder meer aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen, nu blijkt dat de rechter wél kon komen tot hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen.

Ten slotte verwijst verweerder naar het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2018 in de zaak C-585/16 en benadrukt hij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een *ex-nunc* beoordeling heeft gemaakt met toepassing van zijn volle rechtsmacht. Hierbij moet opgemerkt worden dat verweerder de verklaringen ter terechtzitting heeft gedaan in overeenstemming met artikel 14 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis waarvan de partijen mondeling toelichting kunnen geven en hun opmerkingen kunnen voordragen en de voorzitter de partijen ondervraagt indien dit noodzakelijk is. Dit is een mogelijkheid waarvan de rechter in vreemdelingenzaken *in casu* gebruik heeft gemaakt en die geenszins uitsluitend heeft geleid tot het overgaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus maar louter één van de constitutieve onderdelen vormt van het geheel van elementen op basis waarvan het tot dit besluit is gekomen. In de door verzoekende partij geciteerde rechtspraak van de Raad van State wordt duidelijk vermeld dat de

beoordelingsbevoegdheid van de rechter beperkt wordt door het rechtsplegingsdossier én hetgeen de partijen gedurende de debatten aanvoeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich hierbij geenszins, laat staan uitsluitend, laten leiden, door “zelf gevonden informatie”, maar heeft eenvoudigweg gebruik gemaakt van de mogelijkheid om verweerder toelichting te laten verschaffen bij zijn verklaringen over (de ontdekking, benoeming en erkenning) van zijn homoseksuele geaardheid tijdens de terechtzitting, rekening houdende met eerdere elementen die hier reeds op wezen zoals zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en zijn jonge leeftijd bij de ontdekking ervan. De eerste rechter oordeelt dat verweerder wat dat betreft kan worden bijgetreden waar hij aanvoerde dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorzichtig zijn homoseksuele geaardheid en zijn relatie met [S.] had proberen benoemen maar hierover nog niet ondubbelzinnig en vrij durfde te spreken. Als feitenrechter met volheid van rechtsmacht en met hervormingsbevoegdheid oordeelt de rechter in vreemdelingenzaken soeverein of hij onderzoeksdaden nodig acht met betrekking tot de door verweerder gedane verklaringen omtrent de ontdekking, benoeming en aanvaarding van zijn homoseksuele geaardheid. Het komt de Raad van State als cassatierechter niet toe deze beoordeling over te doen.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de eerdere verklaringen van verweerder uiterst vaag waren, gekaderd dienen te worden tegen zijn overige verklaringen en de omstandigheid dat hij weliswaar nog minderjarig was, maar werd bijgestaan door zowel zijn voogd als zijn advocaat. Zijn seksuele geaardheid betreft ontegensprekelijk een geheel nieuwe vervolgingsgrond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is overgegaan tot het onderzoeken en beoordelen ervan zonder dat de verzoekende partij hiertoe de mogelijkheid heeft gehad. In zoverre dat verweerder er in zijn memorie van antwoord op wijst dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat hij de aanvankelijk bestreden beslissing kon hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, wijst de verzoekende partij erop dat de

kern van de zaak evenwel gelegen is in het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de onderzoeksbevoegdheid had om dit zelf te beoordelen en wijst zij erop dat een zorgvuldig onderzoek de nodige tijd en voorbereiding vergt, terwijl die mogelijkheid er niet was, gelet op de periode van amper drie dagen tussen de neerlegging van de aanvullende nota door verweerder en de terechtzitting.

Beoordeling

7. Artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3°onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, bedoeld in artikel 57/6, § 3, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

§2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoeken tot internationale bescherming over twee mogelijkheden beschikt. Enerzijds kan hij de beslissing van de verzoekende partij bevestigen of

hervormen. Anderzijds kan hij de beslissing in twee gevallen vernietigen, hetzij omdat er een substantiële onregelmatigheid aan kleeft die niet kan worden hersteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die, zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen, niet kunnen leiden tot de bevestiging of hervorming.

Artikel 39/76, § 1, eerste tot en met derde lid, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de verzoekende of tussenkomende partij aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 en indien hij bovendien cumulatief vaststelt dat hij overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen, dan beveelt hij, naargelang het geval, hetzij ter terechtzitting, hetzij na de terechtzitting middels een bondig gemotiveerde beschikking, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onderzoek te doen van de door hem aangewezen nieuwe elementen en hem daarover schriftelijk verslag te doen binnen acht dagen na, naargelang het geval, de terechtzitting of de kennisgeving van de beschikking.”

8. Op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid over de beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals te dezen met het bestreden arrest is gebeurd.

Krachtens de devolutieve werking van dat beroep neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennis van de zaak in haar geheel. Dat hij over geen eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier, dit zijn de processtukken met in beginsel het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet hebben meegedeeld en hetgeen de partijen gedurende het debat aanvoeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt als feitenrechter soeverein of hij over de nodige gegevens beschikt om zelf uitspraak te doen over het bij hem ingestelde beroep dan wel of hij de beslissing vernietigt en de zaak terugstuurt naar de commissaris-generaal omdat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de voor hem bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad van State vermag die beoordeling niet over te doen vermits hij als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten beslissing, noch door de standpunten van de partijen. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de verzoekende partij, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd.

9. In zijn arrest van 4 oktober 2018 in de zaak C-652/16 oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie in verband met de draagwijdte van het *ex nunc* onderzoek door de rechter waarbij een rechtsmiddel is aangewend tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming:

“91 Met zijn achtste vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 aldus moet worden uitgelegd dat de rechter waarbij een rechtsmiddel is aangewend tegen een

beslissing tot weigering van internationale bescherming, gehouden is gronden voor de verlening van internationale bescherming te onderzoeken die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich vóór de vaststelling van die beslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming hebben voorgedaan, maar voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure.

92 Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 preciseert de draagwijdte van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat voor personen die om internationale bescherming verzoeken, moet openstaan tegen beslissingen inzake hun verzoek, zoals bepaald in artikel 46, lid 1, van deze richtlijn (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 105). Dat voorschrift bepaalt dat de door deze richtlijn gebonden lidstaten ervoor zorgen dat de rechterlijke instantie waarbij wordt opgekomen tegen de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming, ten minste in eerste aanleg „een volledig en ex nunc onderzoek [verricht] van zowel de feitelijke als juridische gronden [...] met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig [richtlijn 2011/95]”.

93 In dit verband brengt de term „ex nunc” de verplichting van de rechter tot uiting om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord „volledig” dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punten 111 en 113).

94 Hoewel aldus uit artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 volgt dat de lidstaten verplicht zijn hun nationale recht zodanig in te richten dat de behandeling van de bedoelde rechtsmiddelen een onderzoek, door de rechter, omvat van alle elementen feitelijk en rechtens aan de hand waarvan hij een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval kan maken (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 110), volgt daaruit echter niet dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, zonder een aanvullend onderzoek door de beslissingsautoriteit te ondergaan, het voorwerp van zijn verzoek, en aldus de afbakening van het concrete geval, kan wijzigen door tijdens de beroepsprocedure een grond voor internationale bescherming aan te voeren die weliswaar betrekking heeft op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van de beslissing van die autoriteit of zelfs vóór de indiening van het verzoek, maar tegenover die autoriteit was verzwegen.

95 In dit verband moet worden opgemerkt dat uit artikel 2, onder d) en f), en uit de artikelen 10 en 15 van richtlijn 2011/95 voortvloeit dat internationale bescherming kan worden verleend op grond van gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, waarbij elk van deze gronden afzonderlijk is gedefinieerd in genoemd artikel 10, ofwel

op grond van een van de vormen van ernstige schade die zijn vermeld in genoemd artikel 15.

96 Tevens dient in herinnering te worden gebracht dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de beslissingsautoriteit, die een administratief of semi-rechterlijk orgaan is dat beschikt over specifieke middelen en over op dit gebied gespecialiseerd personeel, een essentiële fase is in de bij richtlijn 2013/32 ingevoerde gemeenschappelijke procedures, en dat het bij artikel 46, lid 3, van deze richtlijn verleende recht van de verzoeker op een volledig en ex nunc onderzoek voor een rechterlijke instantie niet kan worden uitgelegd op een wijze die de verplichting voor de verzoeker om met deze autoriteit samen te werken afzwakt (zie in die zin arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 116).

97 Deze essentiële fase bij de beslissingsautoriteit zou worden omzeild indien het de verzoeker, zonder enige procedurele consequentie, zou zijn toegestaan om met het oog op de nietigverklaring of vervanging van de door deze autoriteit vastgestelde weigeringsbeslissing een grond voor internationale bescherming aan te voeren die weliswaar betrekking heeft op gebeurtenissen of bedreigingen die zich beweerdelijk reeds hadden voorgedaan, doch die voor die autoriteit niet was aangevoerd en door haar dus niet kon worden onderzocht.

98 Wanneer een van de in punt 95 van dit arrest genoemde gronden voor internationale bescherming voor het eerst tijdens de beroepsprocedure wordt aangevoerd en betrekking heeft op gebeurtenissen of bedreigingen die zich reeds vóór de vaststelling van de weigeringsbeslissing, of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, zouden hebben voorgedaan, moet deze grond bijgevolg worden gekwalificeerd als „verdere” of „nadere verklaring” in de zin van artikel 40, lid 1, van richtlijn 2013/32. Zoals volgt uit deze bepaling brengt een dergelijke kwalificatie mee dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld, deze grond moet onderzoeken in het kader van de behandeling van de beslissing waartegen beroep is ingesteld, mits alle „bevoegde autoriteiten”, hetgeen niet alleen deze rechterlijke instantie omvat maar tevens de beslissingsautoriteit, de mogelijkheid hebben die nadere verklaring in dit kader te onderzoeken.

99 Teneinde te bepalen of de rechterlijke instantie zelf de mogelijkheid heeft om de nadere verklaring in het kader van het beroep te onderzoeken, moet die rechterlijke instantie nagaan of de voor het eerst voor haar aangevoerde grond voor internationale bescherming krachtens de in het nationale recht vervatte voorschriften voor gerechtelijke procedures niet in een te late fase van de beroepsprocedure is aangevoerd en of die grond op voldoende concrete wijze is ingediend om naar behoren te worden onderzocht.

100 Op voorwaarde dat uit deze verificatie blijkt dat de rechter de mogelijkheid heeft om deze grond mee te nemen in zijn beoordeling van het beroep, dient hij de beslissingsautoriteit, binnen een termijn die beantwoordt aan het met richtlijn 2013/32 nagestreefde doel van snelheid (zie daartoe arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584,

punt 109), te verzoeken om een onderzoek van die grond, waarvan de uitkomst en de redenen die eraan ten grondslag liggen, aan de verzoeker en aan de rechter moeten worden meegedeeld voordat die rechter de hoorzitting houdt en de zaak beoordeelt.

101 Zoals de advocaat-generaal in punt 74 van zijn conclusie heeft opgemerkt, suggereren in casu bepaalde elementen van het bij het Hof ingediende dossier dat de grond voor gegronde vrees voor vervolging om redenen van politieke overtuiging, waarover bij de verwijzende rechter vragen zijn gerezen, reeds was aangevoerd voor de DAB, maar dat Nigyar Ahmedbekova daaraan tijdens de beroepsprocedure feitelijke gegevens ter onderbouwing heeft toegevoegd.

102 Indien Nigyar Ahmedbekova tijdens de beroepsprocedure niet een grond voor internationale bescherming heeft toegevoegd, maar feitelijke gegevens om een voor de beslissingsautoriteit aangevoerde en door deze afgewezen grond te onderbouwen, hetgeen uitsluitend aan de verwijzende rechter staat om na te gaan, dient in een dergelijk geval de rechter waarbij het beroep is ingesteld te beoordelen of de voor het eerst voor hem aangevoerde feitelijke gegevens van betekenis zijn en geen enkele overlapping vertonen met de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft kunnen houden. Indien dat het geval is zijn de overwegingen in de punten 97 tot en met 100 van dit arrest van overeenkomstige van toepassing.

103 Gelet op het voorgaande dient op de achtste vraag te worden geantwoord dat artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met de verwijzing in artikel 40, lid 1, van deze richtlijn naar de beroepsprocedure, aldus moet worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie waarbij beroep is ingesteld tegen een beslissing tot weigering van internationale bescherming, gronden voor de verlening van internationale bescherming of feitelijke gegevens die weliswaar betrekking hebben op gebeurtenissen of bedreigingen die zich zouden hebben voorgedaan vóór de vaststelling van die weigeringsbeslissing of zelfs vóór de indiening van het verzoek om internationale bescherming, maar die voor het eerst zijn aangevoerd tijdens de beroepsprocedure, als zijnde „nadere verklaringen” en na de beslissingsautoriteit te hebben verzocht deze te onderzoeken, in beginsel dient te beoordelen. Deze rechterlijke instantie is daartoe echter niet gehouden indien zij constateert dat deze gronden of gegevens in een te late fase van de beroepsprocedure zijn aangevoerd of niet op een voldoende concrete wijze zijn ingediend om naar behoren te worden onderzocht, of ook, wanneer het gaat om feitelijke gegevens, indien zij constateert dat deze niet van betekenis zijn of zich niet voldoende onderscheiden van de gegevens waarmee de beslissingsautoriteit reeds rekening heeft kunnen houden.”

10. Te dezen wordt niet betwist dat verweerder pas in zijn aanvullende nota van 27 augustus 2024 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het eerst heeft aangevoerd dat hij homoseksueel

is. In deze aanvullende nota geeft verweerder zelfs expliciet aan dat “dit aspect tot nu tot nu toe niet naar voren gebracht of besproken [is] tijdens zijn procedure”. In die nota wordt eveneens aangegeven dat hij reeds een relatie had met een man in februari 2023. Aangezien de aanvankelijk bestreden beslissing dateert van 13 mei 2024 blijkt dat verweerder een essentiële feitelijk gegeven dat dateert van vóór de aanvankelijk bestreden beslissing, en waarvan hij noodzakelijkerwijze zelf vóór die aanvankelijk bestreden beslissing op de hoogte was, voor het eerst heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In een dergelijk geval dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingsautoriteit te verzoeken om dit nader te onderzoeken alvorens het verzoek tot internationale bescherming te beoordelen. Verweerder mag immers niet op die wijze een essentiële fase van de behandeling van het verzoek door de beslissingsautoriteit omzeilen.

11. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 313.620 van 27 september 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tien december tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams